сказав би кому свою правду – на вітер чи так.

вона непомітна, їй майже не вкриєш очима.

солоні, як небо, ці пагорби знову гірчили

під ликавим плугом, що поре дорогу навзнак.

відважившись з пращі – якби там не жала, а жили –

півслова кривого на свій осоружний тартак, –

хіба пропече золотий до німоти первак

усе, що гризоти до хрускоту не доточили.

сказав би, а знову стискаються в горлі слова

в єдиному звуці, який до паперу не липне –

і бризкає вдосвіта мозком в софіт голова.

виходжу до світу: яка ця дорога велика.

їй майже не треба ні речника, ні чоловіка.

вона і без правди моєї давно нежива